

FİKRET BAŞKAYA'NIN "22 KASIM DURUŞMASINDA" YAPTIĞI SAVUNMA

Sayın başkan, mahkeme heyetinin sayın üyeleri

İlk duruşmada yaptığım savunma esas olmak kaydıyla, kısaca bazı hususlara açıklık getirmekle yetineceğim..

Bundan üç yıl önce yayınlanan, *asıl terör devlet terörüdür* başlıklı yazıda, amaç, genel olarak terör ve terörist kavramlarına açıklık getirmektir. Zira, bu alanda yaygın bir kafa karışıklığı ve yanlış anlama durumu var. Kelimelerin, kavramların yerli-yerinde kullanılmamasının da çok büyük sakıncaları ve olumsuz sonuçları vardır.

Aslında Terör', kendi başına suç aleti bir kelime. Dilimize girip bugünkü işlevini edinmesi 80'lerin sonuyla 90'ların başına rastlıyor. O döneme kadar gerek gündelik dilde, gerekse resmî yazışmalar ve hukuk metinlerinde kullanılan kelime 'tedhiş'; yani, ruhlara dehşet salma. Dehşet de tedhiş de, müd(t)hişle birlikte aynı Arapça kökten (dhş) türemiş kelimeler.

Tedhiş, terörün bire bir karşılığı. Tedhişçilik/terörizm de, ağırlıklı olarak siyasal hedeflerine ulaşmak için insanları ruhuna dehşet salarak, onları yıldırıp sindirmek, yazacağını yazamaz, söyleyeceğini söyleyemez, yapacağını yapamaz, gideceği yere gidemez, kısacası mefluç (flc kökünden, felçli) hâle getirmek; yani kendisine özgü değerleri, normları, ideal ve hedefleri olan bir ideoloji veya siyasal doktrin değil, doğrudan doğruya bir eylem metodu ve icraat tarzı.

İnsanların ruhuna dehşet salıp, onları mefluç hâle getirmek,

ancak ve ancak şiddet, kaba güç kullanmakla, silah kullanma/kullandırma gücüne sahip olduğunu göstermekle mümkündür. Ancak önemli olan, bu gücün/şiddetin kime karşı, nerede, ne zaman kullanılacağı bilinemesin, öngörülemesin, dolayısıyla insanlar bu şiddet/kaba güç karşısında gerek psikolojik olarak gerekse fiziken hazırlıklı olamasın ki, dehşete kapılıp mefluç hâle gelsinler...

Neoliberal küreselleşme çağında, terör, terörist, terör örgütü, terörle mücadele retorığı, bir kötülüğü defetmekten çok, emperyalist hegemonyayı dayatmanın, oligarşik çıkarları güvence altına almanın, gerici-halk düşmanı iktidarların ömrünü uzatmanın, devletleri çökertmenin, toplumların dokusunu parçalamanın, sınırlı hakları ve özgürlükleri de yok etmenin, muhalefeti etkisizleştirmenin bir aracı haline getirilmiş bulunuyor...

Paradoksal olan bir şey de, terör örgütü denileni asıl peydahlayıp, araçlaştıranların, bir de terörle mücadele şampiyonu sayılmalarıdır. Mesela, Taliban, bir ABD-Suudi Arabistan-Pakistan ortak yapımıydı. Afganistan'daki ilerici-laik rejimi çökertmek, Sovyetler Birliğini püskürtmek amacıyla peydahlandı, eğitildi-donatıldı, finanse edildi ve kullanıldı... Amaç hasıl olunca da 'terör örgütü' sayılıp lânetlendi... Başlarda ABD, Taliban'ı, genel olarak da cihatçı grupları "özgürlük savaşçısı" sayıyordu... Özgürlük savaşçıları 'neden ve nasıl terörist' oldular? Eğer, saçma 'gerekçelerle', utanç verici yalanlarla Irak çökertilmemiş olsaydı, IŞİD diye bir bela ortaya çıkar mıydı? Kaldı ki, hiçbir ülkeyi işgal etmenin bir gerekçesi olamaz...

Terörün bir tanımı var. Az çok ne olduğu belli. Fakat "terörist" ve "terör örgütü" için aynı şey söz konusu değil... Durum, bu iki kelimeyi kullananların, araçlaştıranların niyetine göre değişiyor... Şimdilerde terörist ve terör örgütü kelimeleri, rejimin muteber saymadığı siyasi muhalifleri şeytanlaştırmının, cezalandırmanın, etkisizleştirmenin bir aracına dönüştürülmüş durumda.

Türkiye’de ‘gerçek muhalif’, rejim muhalifi olmak, [düzen içi muhalif değil] terörist sayılmanın yeterli koşulu... 0 kadar ki, artık iş tamamen şirazesinden çıkmış durumda... Geçen yıl soğan ve patates üreticileri, tacirleri ve hâl esnafı “terörist” ilan edildi... Bu yıl bir adım daha ileri gidildiği görülüyor. Artık AKP hükümetinin ekonomi politikalarını eleştirenler de topun ağzında. Yakın tarihte Hazine ve Maliye Bakanı, şöyle dedi: *“Birileri çıkacak, isimlerinin başında ekonomist, profesör yazan ama bu ülkeye zarar vermeye çalışan, nereye hizmet etmeye çalıştığı, hangi tabloları çizerek milleti korkutmaya, Türkiye aleyhinde bir algı oluşturmaya çalışan bu kişilerin, terör eylemlerinde gördüğümüz ekipten farkı yok”*...

Birinin terör örgütü sayıldığını başkası özgürlük savaşçısı sayıyor. Bir dönemde özgürlük savaşçısı sayılan başka bir dönemde terörist sayılıp-lânetleniyor... Ondan fazla Cihatçı gruptan oluşan, Türkiye tarafından eğitilen, donatılan, finanse edilen ve kullanılan, şimdilerde “Suriye Milli Ordusu” denilen Özgür Suriye ordusu, Türkiye yönetimi için de, Suriye yönetimi için de aynı anlama mı geliyor... Bunlar ‘milli kurtuluşçu özgürlük savaşçıları mı, yoksa teröristi mi? Ya da başka bir şey mi?

Boşuna, *“nereye bakıldığı değil, nereden bakıldığı önemlidir”* denmemiştir...

Türkiye’de ‘Terörle Mücadele Kanunu’ aslında terörle mücadeleden çok, ifade özgürlüğüyle, düşünce özgürlüğüyle, eleştirel düşünceyle ve muhaliflerle mücadele aracına dönüşmüş bulunuyor... Eğer öyleyse, bu kanunun adını, “ifade özgürlüğüyle mücadele kanunu” olarak değiştirmek iyi bir fikir olabilir...

Bu dava, söz konusu yazıda ‘terör örgütü propagandası’ yapıldığı için açılmamıştır. Tam tersine, dava açmak için bahane yapılmıştır. Terörle Mücadele Kanunu’nun 7/2 maddesinde tarif edilen suçun oluşması için gereken eylemler; *“cebir, şiddet veya tehdit içeren yöntemlerini meşru göstermek, cebir, şiddet veya tehdit içeren yöntemleri övmek, bu yöntemlere*

*başvurmayı teşvik edecek şekilde propaganda yapmak” olarak tanımlanmıştır... Benim yazımın hiçbir yerinde söz konusu unsurların zerresi bile bulunmamaktadır... Yazıyı okuyan ‘ortalama biri’ asla öyle bir amacın mevcut olmadığını rahatlıkla teslim edecektir. Acaba sayın savcı, yazının neresinde bir örgütün eylemlerini *meşru gösteren, öven veya o yöntemlere başvurmayı teşvik eden* bir şeyler bulmuştur?*

İfade özgürlüğünü yasaklayan/cezalandıran bir rejim, kısa vadede durumu kurtarsa da, bu aslında kendi ayağına kurşun sıkmaktadır. Zira, orta ve uzun vadede çürüme ve çöküş kaçınılmazdır.

İfade özgürlüğü, özgür tartışma, bir toplumda ‘gerçek yurttaş’ olmanın da önkoşuludur. Bir toplumun uygarlık düzeyi, sadece sahip olduğu maddi zenginlikle ölçülmez... Yüksek, binalara, hızlı trene, cep telefonuna, F-35 savaş uçağına, insansız hava aracına, devasa camilere, oto-yollara, köprülere, tünellere, AVM’lere... sahip olmak uygarlığın ölçüsü değildir... Uygar toplum, başta ifade özgürlüğü olmak üzere, özgürlüklerin gerçekleşmesini, demokrasinin yerleşmesini varsayar...Maalesef bu ülkede geçerli bağnaz resmi ideoloji, toplumun kendisi hakkında düşünme yeteneğini dumura uğrattıyor...

Bu devlet ifade özgürlüğünü, düşünce özgürlüğünü neden ve kimin için yasaklıyor? İşte, ‘devlet çıkarı’ diyor. Aslında devlet çıkarı denilen, son tahlilde ‘mülk sahibi sınıfların’ çıkarından başka bir şey değildir...

Düşünce özgürlüğü tüm özgürlüklerin anasıdır. Soyut bir şey değil, doğrudan sınıf mücadelesini angaje eden bir şeydir. Dolayısıyla, özgür düşünceyi, özgür tartışmayı, ifade özgürlüğünü yasaklayan bir rejim, önünü göremez, yolunu bulamaz çürür ve çöker... Susturulmuş bir toplum, hastalıklı bir toplumdur... Eğer bu ülkede, bağnaz-köşeli resmi ideoloji, toplumun kendisi hakkında düşünme yeteneğini dumura uğratmasaydı, ifade özgürlüğü olsaydı, Türkiye bugünkü durumda olmaz, derin bir yolsuzluk [corruption] sarmalına hapsolmaz,

ülkenin varı- yoğu bir avuç soyguncu çetesi tarafından yağmalanmaz, talan edilmez, Suriye'de bataklığa saplanmazdı... Tabii "Yüz yıllık bir Kürt sorunu" da olmazdı...

Eski dilde, özgür tartışmanın önemini anlatmak için, "Barika-i hakikat, müsademe-i efkârdan doğar", hakikatin ışığı, fikirlerin çarpışmasından meydana gelir"denmiştir. Şeylerin gerçeğine nüfûz etmenin yolu, tartışmadan, eleştiriden, sorgulamadan geçer. Şeyleri adıyla çağdırmamak bir yalan söyleme yöntemidir...

'Asıl terör devlet terörüdür' demek, ateş yakar, şeker tatlıdır demek gibi bir 'totolojidir', *malumu ilam* etmektir. Devlet, şiddet kullanma tekeline sahip yegâne aygıttır... Terör uygulamak için çok geniş imkânlarla sahiptir. Zira, devlet, bidayette, zora, şiddete, baskıya dayanarak tesis edilmiştir ve zora, şiddete, tedhişe dayanarak da varlığını sürdürmüştür...

George Orwell: "Bir toplum gerçeklerden ne kadar uzaklaşırsa, gerçeği söyleyenlerden de o kadar nefret eder" demiştir...

Entellektüelin misyonu ve varlık nedeni şeyleri açık etmek, şeylerin gerçeğine nüfûz etmektir.

Ben bir yazarım, akademisyenim, Özgür Üniversite'nin de başkanayım. Benim adımın terör, terörist, terör örgütü propagandası... gibi kelimelerle birlikte anılması size mantıklı ve inandırıcı geliyor mu?

Derin bir sosyal eşitsizlik ve skandal düzeyde adaletsizlikle malûl bu dünyada, bu sınıflı toplumlarda, her zaman gerçeği söylemenin bir bedeli vardır... Ve her zaman o bedeli ödemeye hazır olanlar da vardır ki, onlara da entellektüel deniyor...

Maruzatım bundan ibarettir... Saygılarımla...

(Fikret Başkaya'nın 22 Kasım 2019'da Ankara 21. Ağır Ceza Mahkemesinde yaptığı savunmadır)